

flaaede Prøvelse af Tilholdets Rigtighed, forsaavidt Politimesteren i første Instants tillige var Politidommer, saa er det vel sandt, at det som oftest vil være Tilfældet, at Politidommeren i første Instants er den samme Person, som har givet Tilholdet, men Garantien mod den Politimestervilkaarlighed, som § 1 skulde give Anledning til at berygte, er jo ikke blot at søge hos Politidommeren i første Instants, der er jo Intet til Hinder for at føre Sagen videre. Iøvrigt kan jeg ikke undlade at bemærke, at man ikke opnaaer, hvad man tilsigter ved at ubelade § 1; man vinder virkelig ikke derved Sikkerhed for, at en Politimester ikke kan misbruge sin Magt. Har man en Politimester uden Conduite — og man skulde jo virkelig efter den Skilbring, som Rigsdagsmanden for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) i aften har givet af Politimestre og Dommere, troe, at det var en Samling af Uhyrer — en Politimester, som har ingen eller liden Respekt for sine Medborgeres personlige Frihed, da kan han virkelig meget godt, selv om § 1 gaaer ud, anholde en omstreifende Person. Om Personen end ikke kan straffes som Løsgænger, kan han dog meget godt, som jeg allerede forrige Gang tillod mig at bemærke, anholdes, og jeg troer, at en Bagabond eller en anden omstreifende Person kun vilde være ilde tjent med, at man ophævede den lempelige Straf, som her foreskrives for Løsgængerer, naar han derved kunde blive udsat for, at Politimesteren, efter at have holdt ham i Arrest i flere Dage, sendte ham til hans Hjemstavn eller endog gav ham et Tilhold, som formeente ham at forlade det Sted, hvor han i Diebliffet opholdt sig, hvor han var fremmed og hvor han maaskee slet ikke ønskede at tage Ophold. — Den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) førte et Forsvar for sit Forslag under Nr. 5, som rigtig nok var noget besynderligt; han bemærkede nemlig, at der ikke i Sager af nogen anden Art var affagt forholdsviis saa mange gale Domme som i Løsgængerisager. Jeg skal naturligtviis ikke bestride den ærede Rigsdagsmands Compelence til at udtale afgjørende Domme, saavel i denne Retning, som i de mange andre, hvor han udtalte sig med stor Sikkerhed, men netop naar jeg forudsætter, at han har Ret i, at der er

affagt saa mange gale Løsgængeridomme — og formodentlig mener han ogsaa af Overretterne og af Høiesteret — saa kan jeg ikke see, hvorledes han egentlig kan vente nogen stor Garantii for de paagjældende Individider deraf, at Sagen bringes ind for disse Domstole, som affige saa mange gale Domme.

Tfsherning: Den ærede Justitsminister har for en stor Deel og langt bedre, end jeg havde kunnet det, fremstillet, hvad jeg vilde have sagt om det mere Enkelte i Sagen, ved mere at fatte Lovforslagets enkelte Paragrapher i Diefyn. Jeg skal derfor slet ikke gaae ind paa denne Side af Sagen, men bede det ærede Things Medlemmer lægge Mærke til, i hvilken Stilling Loven i nærværende Diebliff ligger for os, og hvad dens egentlige Betydning er. Dens egentlige Betydning er at hjælpe os ud af en meget stor Forlegenhed ligeoverfor den Lovgivning, der nu bestaaer, som fylder Fængslerne med en Mangfoldighed af Individider, der ikke ere farlige, men ubehagelige for Samfundet. Det vilde nu være meget lidet forsigtigt fra Thingets Side, om vi vilde gjøre et saa stort Skridt som det, der her skal gjøres, og forhindre Regjeringen fra at faae det gjort saaledes, som den maatte ønske det gjort, hvorved den for en Overgangstid beholder de Sikkerhedsmidler, som den anseer for nødvendige. Det kan gjerne være, at vi om en kortere eller længere Tid kunne komme til at erkjende, at dette Lovforslag ikke har løst Opgaven paa den ønskeligste Maade, men saalænge den Erkjendelse ikke er tilstede, forekommer det mig uforsigtigt at ville forsøge paa, saa at sige, at paatvinge Regjeringen Forandringer, som den støder fra sig, thi enten gjøres det derved umuligt at faae Loven frem i den Skikkelse, som Regjeringen ønskede, den skulde have, eller ogsaa fristes Regjeringen, naar Loven ikke giver det Resultat, som den ønskede, til at vende tilbage til den nuværende Tilstand. Det er en Fristelse, som vil fremkomme, naar vi faae Loven modificeret saaledes, at Dyrighedsmagten bliver svækket, og det da skulde vise sig, maaskee aldeles ikke som en Følge deraf, men som en Udvikling af Samfundsforholdene i det Hele, at Forbrydelser, som hænge sammen med eller, som man